

REĢIONA PREZIDIJA VĒSTĪJUMS

Džozefs Smits — izraudzītais pravietis un gaišreģis

Elders Brūss D. Porters,
Austrumeiropas
reģiona prezidents
(līdz 2016. g. dec.)

Aptuveni 2000 gadus pirms Kristus piedzimšanas Jāzeps no Ēģiptes pravietoja par to, ka pēdējās dienās Dievs aicinās „izraudzītu gaišreģi” (2. Nefija 3:6–7), kurš nesīs Israēla pēctečiem Dieva vārdu, būdams tikpat varens, kā Mozus (9. pants). Vēlāk viņš pravietoja, ka šis izraudzītais gaišreģis tiks nosaukts sava tēva vārdā — par Jāzepu (Džozefu). Šis pravietojums papildinājās pravieša Džozefa Smita, jaunākā, dzīves gājumā un viņa dzīves veikumā, jo viņš tika nosaukts sava tēva, Džozefa Smita, vecākā, vārdā un atklāja mūsdienu pasaulei Mormona Grāmatu.

Savā īsajā mūžā, kas ilga trīsdesmit astoņus gadus, Džozefs kļuva par darbarīku Tā Kunga rokās — pēc gadsimtiem ilgās atkrišanas un meklējumiem, lai atjaunotu uz Zemes Viņa Baznīcu un Viņa valstību. Tā Kunga vadībā un ar Tā Kunga spēku un pilnvarām Džozefs Smits:

- saņēma no debesu vēstnešiem Ārona un Melhisedeka priesterības pilnvaras;
- saņēma svētās apustuļa atslēgas;
- pārtulkoja senu pierakstu krājumu, sauktu par Mormona Grāmatu, kas kalpo kā otra liecība par Jēzu Kristu;
- 1830. gada 6. aprīlī organizēja Jēzus Kristus Baznīcu pēc parauga, ko sākotnēji bija iedibinājis pats Glābējs;
- saņēma neskaitāmas atklāsmes par mūžīgajiem patiesības principiem un mācību, Baznīcas organizāciju,

notikumiem, kas norisināsies pēdējās dienās, un varenajām svētībām, kas uzticīgos gaida mūžībā (šīs atklāsmes var atrast grāmatā *Mācība un Derības*);

- uzraudzīja divu tempļu celtniecību un, būdams Kērtlandes templī, saņēma īpašas atslēgas no Elijas, Mozus un Ēlijas (M&D 110);
- caur atklāsmi saņēma Mozus grāmatas tekstu, kā arī ar dievišķu spēku pārtulkoja Ābrahāma grāmatu (abas šīs grāmatas var atrast *Dārgajā Pērlē*);
- sapulcināja Baznīcā desmitiem tūkstošu jaunpievērstu un nodibināja Navū pilsētu Ilinoisas štatā, kas tolaik bija tikpat liela, kā Čikāga;
- atklāja tempļa priekšrakstus, kas saista ģimenes un paaudzes uz visu mūžību un sagatavo pēdējo dienu svētos mūžīgās dzīves iemantošanai.

Kā Mācības un Derību 135. nodaļā rakstījis Džons Teilors: „Tā Kunga Pravietis un Gaišreģis Džozefs Smits ir izdarījis vairāk cilvēku glābšanai šai pasaulē, kā jebkurš cits cilvēks, kas jebkad tanī ir dzīvojis, izņemot tikai Jēzu.” (M&D 135:3.)

Glūži kā visi citi senie un mūsdienu pravieši, arī Džozefs Smits nebija pilnīgs cilvēks. Tas Kungs daudzkārt pārmācīja un norāja viņu, kā mēs varam lasīt grāmatā *Mācība un Derības*. Vienīgi Jēzus Kristus dzīvoja nevainojami, un vienīgi Viņš bija dievišķa būtne un īstenais Dieva Dēls. Tomēr mūsu

varenais Pestītājs jau pirms pasaules radīšanas aicināja un ordinēja pravieti Džozefu Smitu Atjaunošanas darba veikšanai. Un pravietis godpilni pildīja šo aicinājumu un misiju līdz pat savai mocekļa nāvei. „Viņš dzīvoja dižs un nomira dižs Dieva un savu ļaužu acīs; un kā vairākums no Tā Kunga iesvaidītajiem senajos laikos, ir aizzīmogojis savu misiju un savus darbus ar savām paša asinīm.” (M&D 135:3.)

Atslēgas, kas tika atjaunotas caur pravieti Džozefu Smitu, vēl arvien ir uz šīs Zemes, un caur nepārtrauktu praviešu un apustuļu pēctecību šīs atslēgas ir tikušas nodotas tālāk, līdz pat mūsu dienām. Mūs vada Dieva pravietis un izredzēti apustuļi, kuriem ir dotas visas atslēgas, kas nepieciešamas, lai uz visas Zemes varētu turpināties Dieva darbs. Tas turpināsies „droši, cildeni un patstāvīgi, līdz [Dieva patiesība] būs „iespiedusies” visos kontinentos, ieviesusies katrā tautā, iesniegusies visās valstīs un izskanējusi katra cilvēka ausīs, līdz Dieva mērķi būs īstenoti un Dižais Jehova teiks: šis darbs ir paveikts”.

Es liecinu par pravieša Džozefa Smita dievišķo misiju. Es liecinu par viņa godprātīgumu un labsirdību, un viņa uzticību līdz pat mūža galam. Svētā Gara spēks ir apliecinājis man, ka Baznīca, ko viņš dibināja Tā Kunga vadībā un sekojot Viņa norādījumiem, ir Tā Kunga patiesā un dzīvā Baznīca uz šīs Zemes mūsdienās. ■

Jaunais Baznīcas dievnams Rīgā

Atvērto durvju dienu pasākuma komiteja

2016. gada jūlijā Latvijas Baznīcas locekļi saņēma brīnišķīgu dāvanu — jaunu sanāksmju namu Rīgā, Lāčplēša ielā. Tas atrodas pilsētas centrā un ir celts pēc individuāla projekta, pielāgojot arhitektūras stilu apkārtējām celtnēm. „Ēka atrodas pie ceļa, kas ved no lidostas, un burtiski sveic ikvienu, kurš iebrauc mūsu pilsētā,” ar saviem iespaidiem dalās māsa Velga Senkāne. „Vien paskatoties uz to, cilvēki saprot, ka tā nav tikai vēl viena ēka, kas uzcelta tur, kur iepriekš nekā nebija, bet gan vieta, kur valda garīgums. Skatoties uz to, es jūtos lepna par piederību Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai.”

„Kad es pirmo reizi pienācu pie šīs ēkas,” stāsta Tatjana Kovaļevska, „es ievēroju, cik organiski tā iekļaujas apkārtējā vidē. Es uzreiz ievēroju ērto vietu automašīnu stāvvietai, nelielo sporta laukumu, sakoptos zālienus un

skaistos apstādījumus, kas piekļaujas ēkai. Ēkā ir plaši, gaiši koridori, kabineti un foajē, ietilpīgs lifts, kurā ir ērti pārvadāt bērnu un invalīdu ratiņus, kā arī pieticīgas, bet kvalitatīvas mēbeles. Tas viss rada mājīguma sajūtu un mudina uz cieņpilnu attieksmi pret šīm telpām.”

„Visvairāk emociju manī izsauca plašā un gaišā Svētā Vakarēdiena zāle, kurā ir brīnišķīgas ērģeles,” turpina Jurijs Kovaļevskis. „Mani pārņēma godbijīgums, kas līdzinās tam, ko izjūtu Tā Kunga templī.”

Atminoties ēkas atklāšanas svētkus, Gunita Senkāne — sabiedrisko attiecību direktore Latvijā — piebilst: „Uz šo pasākumu viesi un, protams, arī Baznīcas locekļi ieradās ar lielu entuziasmu. Atvērto durvju dienu pasākumus kopumā apmeklēja vairāk nekā 400 cilvēku. 22. jūlijā jauno ēku ar interesi apskatīja vietējie Baznīcas vadītāji, dievnama

arhitekti, celtnieki, žurnālisti un vairāku kristīgo konfesiju pārstāvji. Viesi iepazinās ar informāciju par Baznīcu, kas bija izvietota gar zāles sienām, un uzklausa to, ko stāstīja gidi, kuri pavadīja tos nelielās ekskursijās. Pēc simboliskas sarkanās lentītes pārgriešanas Baznīcas vadītāji pauda cerību, ka šī skaistā ēka palīdzēs mūsu cēlo mērķu sasniegšanā, pulcējot cilvēkus, kuri vēlas pilnveidot savu dzīvi, sekojot Kristus mācībām, kā arī kalpot tuvākajiem, ienesot viņu dzīvē cerību un gaismu.”

„Viens no maniem aicinājumiem Baznīcā,” stāsta Velga Senkāne, „ir saistīts ar ģimenes vēstures izpēti darbu, tāpēc, gatavojoties atklāšanas pasākumam, man gluži dabiski ienāca prātā ar to saistīta ideja. Baznīcas locekļi to atbalstīja, un mēs kopā gandrīz pusgadu gatavojām izstādi, kurā apskatei tika izlikti Baznīcas locekļu sagatavotie četru paaudžu dzimtas koki ar radnieku fotogrāfijām. Šādā veidā mēs, Baznīcas locekļi, varējām izrādīt pateicību Dievam par šo brīnišķīgo

Būvdarbu uzsākšanas ceremonija 2015. g. 9. apr.

Jaunais Baznīcas dievnams Rīgā

sanāksmju nama ēku. Šī izstāde ļoti patika gan mūsu viesiem, gan pašiem Baznīcas locekļiem, taču svarīgākais, ka tā parādīja mūsu vērtības: mīlestību pret saviem priekštečiem.”

23. jūlijā dievnama zālē, kas paredzēta kultūras pasākumiem, pulcējās džeza mūzikas cienītāji. Jaunie un talantīgie mūziķi no Brigama Janga Universitātes (BJU) grupas *Synthesis* uzstājās ar savu koncertprogrammu. Mūziķu kolektīvs izrādīja vēlmi vākt līdzekļus labdarībai, lai palīdzētu 17-gadīgai meitenei Līgai Samantai Ziediņai no Cēsīm, kurai nepieciešama nauda kāju operācijai. Lai īstenotu šo mērķi, pasākuma organizēšanas komiteja sadarbojās ar labdarības organizāciju ziedot.lv.

Pirms koncerta sākuma Baznīcas locekļi, kuri bija aicinājuši uz šo pasākumu savus ģimenes locekļus, draugus un paziņas, izrādīja tiem jauno ēku, stāstīja par Baznīcu, liecināja par savu ticību un aizraušanos ar ģimenes vēstures izpēti.

Svētdien, 24. jūlijā, jaunajās telpās notika pirmie dievkalpojumi latviešu

un krievvalodīgo draudzēm. Baznīcas locekļi pauda pateicību Dievam par jaunajām iespējām — pašreizējā kalpot līdzcilvēkiem. „Bija interesanti pieredzēt pirmo apgabala konferenci jaunajā sanāksmju namā,” teic Gvido Senkāns, Latvijas apgabala prezidents. „Man bija sajūta, ka mēs neesam vairs „piedzīvotāji svešā zemē”, bet gan svēto sadraudzība Tā Kunga namā — savās mājās!”

„Ieskaitot plānošanas darbu, ēkas izveides process ilga piecus gadus (pati celtniecība ilga gadu un trīs mēnešus), un šis laiks bija pārbaudījumu pilns,” stāsta Velga Senkāne. „Arhitektiem īpaši rūpēja tas, lai sanāksmju nams harmoniski iekļautos Rīgas vecpilsētas ainavā, tādēļ ārējai apdarei tika izvēlēti vecināti ķieģeļi.” Skatoties uz šo majestātisko ēku, ir pilnīgi skaidrs, ka tās būvniecībā ir ieguldīts ievērojams speciālistu darbs. Taču šīs ēkas tapšana prasīja arī nopietnus garīgos pūliņus. Brālis Gvido Senkāns norāda: „Mums bija vajadzīga stipra Baznīcas

locekļu un visu šajā darbā iesaistīto personu ticība, jo radās daudz šķēršļu būves nodošanai ekspluatācijā. Valsts komisija to pieņēma ekspluatācijā 22. jūlijā plkst. 14:05, tikai stundu pirms pirmā atvērto durvju dienu pasākuma!”

Atvērto durvju dienu krāšņo un garīgo gaisotni izdevās radīt, pateicoties pasākuma organizēšanas komitejas saliedētajiem pūliņiem un visu to Baznīcas locekļu darbam, kuri piedalījās ēkas atklāšanā. Gvido Senkāns atceras: „Mēs vēlējāmies savlaicīgi sagatavoties atvērto durvju dienu pasākumiem, bet nezinājām, kad tieši tiks pabeigta būvniecība, tādēļ jau 2016. gada sākumā izveidojām atvērto durvju dienu pasākumu komiteju. Par šīs komitejas vadītāju tika iecelts Rihards Fridbergs — pirmais padomnieks apgabala prezidijā. Komitejas darbā tika aicināti iesaistīties vairāki Baznīcas locekļi: sabiedrisko attiecību speciālisti Jānis Blūms, Gunita un Gatis Senkāni, kā arī māsas Elza Leimane, Olga Frolova un Velga Senkāne. Komiteja nāca

Ēkas interjers

Atklāšanas svinīgais brīdis 2016. gada 22. jūlijā

klajā ar atvērto durvju dienas pasākumu koncepciju un sadalīja atbildības.

Gatavojoties vienam no atvērto durvju dienu pasākumiem, es atmiņšos personīgo, garīgo pieredzi, ko guvu, piedaloties Helsinku un Kijevas tempļu atvērto durvju dienu pasākumos, kur biju viens no organizatoriem. Es liku šo pieredzi lietā, iesaistoties jaunajā projektā. Es regulāri tikos ar komitejas locekļiem. Lai gan mums nācās risināt dažas negaidītas problēmas, mēs allaž jutām, ka Tas Kungs aktīvi iesaistās šajā darbā un vēlas, lai viss noritētu veiksmīgi.”

„Man palūdza koordinēt gidus, kuru uzdevums bija vadīt ekskursijas mūsu jaunajā ēkā, apmācīt tos un izplānot optimālākos ekskursiju maršrutus,” stāsta Velga Senkāne. „Mūsu brāļi un māsas gan no krievvalodīgo, gan latviešu draudzes ar prieku piedalījās šajā darbā. Mēs sanācām kopā, lai mācītos un plānotu. Atvērto durvju dienā mēs bijām gatavi kalpošanai visas dienas garumā! Es ievēroju, ka

mūsu Baznīcas locekļi ar lepnumu un prieku izrāda jaunās telpas viesiem un dalās ar tiem liecībā par Jēzus Kristus evaņģēliju.”

Jurijs Kovaļevskis: „Es ar prieku vēroju, cik ieinteresēti visi sanākušie apskata sanāksmju namu un uzklausa gidu paskaidrojumus. Izskatījās, ka daži, kaut arī tādu nebija daudz, bija atnākuši ar ne visai krietniem nolūkiem, taču es varēju redzēt, kā Dieva Gara ietekmē, kas valdīja visapkārt, viņu sirdis tiek mīkstinātas.”

Īpašās sajūtas, ko Baznīcas locekļi izjuta šajās dienās, vēl ilgi paliks viņu atmiņā, ko apliecina turpmāk minētās liecības.

Rihards Fridbergs: „Mūsu jaunais sanāksmju nams, neapšaubāmi, ir liela svētība Baznīcas locekļiem Rīgā un Latvijā! Tā ir mūsu Debesu Tēva mīlestības izpausme pret mums visiem. Viņš dara Savu darbu šeit, šajā valstī, un šim sanāksmju namam ir būtiska loma Viņa darba īstenošanā gan tagad, gan turpmākajos gados.

Šī majestātiskā ēka aicina mūs būt visu mums paredzēto debesu svētību cienīgiem.”

Nikolajs Šostaks, Rīgas pirmās draudzes prezidents: „Ierodoties jaunajā sanāksmju namā, mani pārņēma īpašas sajūtas. Šeit es izjūtu Gara spēku un Dieva vadību. Viņa klātbūtne šajās sienās ir patiešām iespaidīga. Šis nams ir piepildīts ar Tā Kunga gaismu un mīlestību pret visiem cilvēkiem. Mums ir jāatbrīvojas no visa liekā un pasaulīgā, lai mēs visā pilnībā varētu izbaudīt svētības, kuras Tas Kungs tik bagātīgi izlej pār mums.”

Tatjana Kovaļevska: „Es ar prieku apmeklēju dievkalpojumus jaunajā sanāksmju namā, izbaudot šajā namā valdošo mājīgumu un priecājoties par skaistajām telpām. Un, kad pienāk mana kārta uzkopt, es ar prieku un mīlestību ieviešu šeit kārtību. Es esmu ļoti pateicīga Debesu Tēvam par šo brīnišķīgo dāvanu, un tas mudina mani būt paklausīgākai, uzcītīgākai un mīlošākai Dieva meitai.” ■

Pirmais dievkalpojums jaunajā ēkā 2016. g. 24. jūl.

Grupās Synthesis (BJU) labdarības koncerts

VIETĒJO PĒDĒJO DIENU SVĒTO BALSIS

Ģimenes vēstures darbs — atslēga uz daudzām mūsu svētībām

Renāte Broča-Čapa, Baltijas misija, Rīgas 1. draudze

**Renāte
Broča-Čapa kārto
savas dzimtas
tempļa kartiņas
Stokholmas
tempļa viesnīcā
2016. gada martā**

Liahona: *Kā aizsākās jūsu
aizraušanās ar ģimenes vēsturi?*

Renāte: Nevarētu teikt, ka šī aizraušanās man būtu kopš bērnības, taču tieši tajā laikā, pateicoties kādai ģimenes tradīcijai, radās mana pirmā interese. Vasaras atvaļinājumu mūsu ģimene aizvadīja tālākajā Latgales galā — Ezerniekos, Dagdas novadā. Mēs mērojām 300 km garo ceļu no Rīgas, lai padzīvotu teltī pie ezera netālu no vietas, kur savas bērnības gaitas 2. Pasaules kara laikā un pēc tā aizvadīja mans tēvs. Šī bija mūsu vienīgā iespēja pabūt lauku vidē un baudīt vasaras izpriecas — mēs makšķerējām, braucām ar laivu, staigājām basām kājām, gatavojām ēst uz ugunsкура, dzērām pienu no gotiņas, kas ganījās blakus, vācām ārstnieciskās zāles. . . Bet viena no galvenajām šī pusotras nedēļas

ilgā atvaļinājuma aktivitātēm bija mūsu ģimenes kapu vietas apkopšana. Reizi gadā mani vecāki saveda to nevainojamā kārtībā, pakavējās un atvadījās līdz nākamajam gadam. Man toreiz bija grūti saprast, kāpēc gan tētim, gan viņa māsai un brālim bija tik svarīgi — vismaz reizi gadā atgriezties šajā vietā, taču vēlāk es tam atradu pamatojumu — viņiem bija svarīgi pabūt kopā ar saviem radiem, savējo Broču ģimeni.

Man ir vēl viena bērnības atmiņa: 90-tajos gados katrā mājā bija tāda bieža telefonu grāmata, kur pēc uzvārda un arī adreses varēja uzmeklēt cilvēku telefonu numurus. Toreiz es aizvadīju daudz laika, to šķirstot, un, būdama maza meitene, es jutu tādu, kā drošības sajūtu par to, ka mani tur varēja atrast. Atverot lappusi ar savu uzvārdu, es redzēju vien četrus Broču ierakstus

Rīgas teritorijā, bet, ikreiz, kad apmeklēju Ezernieku kapus, ik pārdesmit soļu attālumā cits no cita stāvēja daudzi pieminekļi ar mūsu uzvārdu, un jau toreiz es izjutu piederību savai dzimtai. Kad jautāju tēvam, kā šie cilvēki mums ir radniecīgi, tēvs nemācēja pateikt, jo visi bērni no viņa ģimenes pēc kara bija pārcēlušies uz Rīgu un lielākoties bija zaudējuši sakarus ar saviem radniekiem Ezerniekos.

Manuprāt, šīm bērnības atmiņām bija liela nozīme, iedvesmojot mani uzsākt savu ģimenes locekļu meklējumus.

Liahona: *Uzsākt ģimenes vēstures izpēti dažreiz nav nemaz tik vienkārši. Mēs daudz ko nezinām, un tas mūs biedē. Kā jūs aizsācāt šo darbu?*

Renāte: Pirmos soļus es spēru, pateicoties savai draudzenei Simonai. Jau kādu laiku viņa centās mani iedvesmot šim darbam, taču es tam pievērsos tikai 10 gadus pēc savām kristībām. Viņa kļuva par manu konsultanti.

Būtībā, vienīgā man pieejamā informācija bija tā, kas atradās uz piemiņekļiem pie manu četru senču kapu kopiņām Ezernieku kapos. Diemžēl es biju palaidusi garām savu iespēju — satikt tos radniekus, kas zinātu ko vairāk. Vai šī situācija nešķiet pazīstama?! Taču Simona parādīja, kur es varu sākt meklēt savus senčus e-vidē, un tā pēc vairākām negulētām naktīm gan viņai, gan man mans Broču dzimtas koks sāka „apaugt” ar jauniem vārdiem, līdz gandrīz visi Ezernieku kapos apglabātie Broči atradās manā dzimtas kokā un vēl arī tie, kas tur nebija, bet par kuriem bija saglabājušies pieraksti baznīcas grāmatās. Es skatījos uz Simonas izveidoto koka uzmetumu un nevarēju tam noticēt! Manu ģimenes locekļu vārdi

tagad bija skaisti sarindojušies viens zem otra vai cits citam blakus. Visa dzimta tika sapulcināta un gaidīja uz brīdi, kad kāds par viņiem parūpēsies.

Liahona: *Visi, kas aktīvi veic ģimenes vēstures izpēti, liecina par daudzajām svētībām, ko ir guvuši, pateicoties šim darbam. Pārsteidzoši, ka šīs svētības ne vienmēr ir saistītas ar savu sakņu izpēti, bet tās ietver dažādas dzīves sfēras. Kāda ir jūsu pieredze?*

Tā tas patiesi ir — manu laicīgo un garīgo svētību apjoms ir liels! Es vēlētos dalīties dažās no tām:

Ikreiz, kad savam dzimtas kokam pievienoju vēl vienu vārdu, es izjūtu neparastu, „svēto prieku”. Tās ir spēcīgas un neapprakstāmas sajūtas, kas sniedz iedvesmu turpināt šo cēlo darbu.

Ģimenes vēstures izpēte svēta visu manu ģimeni. Es ieguvu tuvākas attiecības ar saviem radniekiem. Es iepazinu tos, kurus iepriekš nebiju pazinusi. Apbrīnojami, cik ļoti vecāka gājuma cilvēkiem patīk runāt par savām ģimenēm un dalīties atmiņās. Runājot ar viņiem, mani pārņem vissiltākās sajūtas. Par spīti vecuma atšķirībai viņu vidū es ieguvu patiesus draugus. Es ļoti nožēloju, ka nebiju uzsākusi šo darbu daudzus gadus iepriekš, jo vairs nevarēšu uzklaut to cilvēku stāstus, kuri ir aizgājuši no šīs dzīves.

Pētot pagājušā un aizpagājušā gadsimta baznīcu dzimšanas, laulību un miršanas ierakstus, es ne tikai atradu savus radniekus un uzzināju par viņiem kaut ko vairāk, bet arī stiprināju savu liecību par Jēzus Kristus mācības un atjaunotā evaņģēlija patiesumu. Es nekad nebiju iedomājusies, ka tas varētu notikt, pētot savu ģimenes vēsturi! Es sāku vairāk apzināties, ka mēs visi esam

Debesu Tēva bērni un visi esam Viņam vienādi dārgi — kā dzīvie, tā mirušie. Šī mācība ir dziļi iesakņojusies manā sirdī, un tā man ļoti palīdz kalpot savā Baznīcas aicinājumā un uztvert ikvienu cilvēku, ko satieku, kā milētu Debesu Tēva bērnu un lielu vērtību Viņa acīs.

Veicot ģimenes vēstures darbu, es sāku vairāk attīstīt Kristum līdzīgas īpašības — līdzjūtību un iejūtību. Pirms aptuveni 150 gadiem zidaiņu un mazu bērnu mirstība bija ļoti liela. Ikreiz, kad sameklēju kuplu ģimeni, balstoties uz bērnu dzimšanas ierakstiem, manu sirdi pārņem prieks, bet kad, pārskatot miršanas ierakstus, es pamanu tur daudz šīs ģimenes bērnu vārdus, mana sirds sažņaudzas sāpēs. Es atklāju, ka kāda manas vecvecmamma radniecē piecu dienu laikā zaudēja divus savus bērnus un vienu laida pasaulē. Kādām sajūtu gammām un mokām šī sieviete izgāja tajā laikā! Esmu bezgala pateicīga par to, ka mūsdienās šādas traģēdijas nenotiek bieži.

Pētot pieejamo informāciju par kādu ģimeni manā dzimtas kokā, es atklāju, ka viens vīrietis bija apņēmis jaunu sievu tik dažus mēnešus pēc iepriekšējās nāves. Mana pirmā doma bija: „Šis gan ilgi nesēroja!” Bet tad es izlasīju, ka viņa pirmā sieva nomira aiz plānprātības, un es nolaidu galvu aiz kauna par savām domām. Es nespēju iztēloties, kādas bēdas viņš pārcieta, audzinot divus bērnus un dzīvojot kopā ar sievu, kas sirga no šādas kaites. Iespējams, otrā sieva nāca kā liela svētība, kas atvieglāja viņa smago nastu, pieņemot audzināt viņa bērnus. Es sapratu, ka es nekad nevaru zināt visus apstākļus un man ir jāizvairās no jebkāda veida kritizēšanas vai kaut kā pārmešanas citiem cilvēkiem.

Kopš es sāku aktīvi pētīt savu ģimenes vēsturi, manu laicīgo svētību skaits ir daudzkārojies. Citi var teikt, ka tā ir sakrītība, bet es zinu, ka tā nav! Mana pieredze rāda, ka mans un manas ģimenes svētību apjoms ļoti bieži ir proporcionāls manai kalpošanas intensitātei, proti, jo vairāk es kalpoju, jo lielākas svētības gūstu, iegūstot lielākas svētības, man ir vēlme pateikties Dievam par to ar darbiem jeb kalpot Viņam aizvien vairāk. Pēdējos gadus es tiku svētīta ar darbu mājas apstākļos, ko varu apvienot ar mazu bērnu audzināšanu, un es varu vēltīt vairāk laika Baznīcas aicinājumam. Man ir brīnišķīgs vīrs, mūsu jaunākā meitiņa, kurai ir pusotrs gadiņš, jau kopš dzimšanas nav sagādājusī mums lielas raizes. Debesu Tēvs sūtīja mūsu ģimenē vismierīgāko mazuli, kāds vien atradās Debesīs. Kopš sāku veikt ģimenes vēstures darbu, es iemācījos pamanīt savā dzīvē vairāk svētību.

Liahona: *Cik vārdu dotajā brīdī atrodas jūsu dzimtas kokā? Un ko jūs ieteiktu tiem, kuri tikai uzsāk pētniecības darbu?*

Dotajā brīdī esmu atradusi jau ap 800 cilvēku. Protams, ka tas prasa laiku, ziedošanos, pacietību, arī materiālos līdzekļus, tas prasa atteikšanos no kaut kā, bet galvenais — tas prasa ticību un uzticēšanos Debesu Tēvam, ka Viņš palīdzēs piepildīt brīnumus un sniegs personīgās atklāsmes, jo šo darbu mēs nevaram veikt vien ar savām spējām un prātu. Mums ir vajadzīga Dieva un to, kuri atrodas viņpus priekškara, palīdzība. Uzdrīkstieties un sāciet, jo tas ir vienīgais veids, kā kļūt par darbarīku Tā Kunga rokās! Viņš ir lūdzis mūs veikt savas dzimtas izpēti un vest Viņa bērnus pretī glābšanai. ■

Mūsu ceļš uz mūžīgo ģimeni

Lidija Spalvēna un Artjoms Jeremejevs

Lidija: Kad misionāri piekļāvēja pie mūsu durvīm, man bija 12 gadi. Tētis atvēra durvis, un viņiem uzreiz raisījās saruna. Mani vecāki kristījās, un drīz vien Baznīcai pievienojos arī es. Tā ir svētība, ka mani vecāki ir Baznīcas locekļi, tāpēc ka man vienmēr ir bijis tādas ģimenes piemērs, kas dzīvo saskaņā ar evaņģēlija principiem.

Artjoms: Pirmo reizi es apmeklēju Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas draudzi 2003. gada decembrī. Toreiz kaimiņi uzaicināja mani uz Ziemassvētku vakaru. Pēc pirmā apmeklējuma man parādījās vēlēšanās turp atkal aiziet. Savā ģimenē es esmu vienīgais Baznīcas loceklis.

Reiz draudzē es ievēroju kādu skaistu meiteni. Sākumā mēs reti kad tikāmies, taču vēlāk sadraudzējāmies. Lidija man iepatikās arvien vairāk un vairāk. Mani piesaistīja tas, ka viņa bija aktīva, dzīvespriecīga, gādīga un gatava atbalstīt citus.

Lidija: Es neatceros mūsu pirmo tikšanos ar Artjomu, vienkārši kādā brīdī man radās jauns draugs. Kā izrādījās, mēs dzīvojām netālu viens no otra un pēc Baznīcas pasākumiem sākām iet mājās kopā. Tā mēs sākām satikties. Kad Artjoms devās misijā, viņš kalpoja Krievijas Maskavas misijā, mēs uz kādu brīdi šķīrāmies. Pēc viņa atgriešanās mēs atkal sākām satikties, taču, kad es saņēmu savu aicinājumu — kalpot ASV Ņujorkas Dienvidu misijā, tad vēsture atkārtojās.

Manas kalpošanas laikā Artjoms pārcēlās uz Londonu. Pēc misijas es

sāku strādāt Misionāru sagatavošanas centrā Spānijā. Neskatoties uz to, ka bijām tālu viens no otra un sazinājamies ļoti reti, man bija svarīgi zināt, kā iet Artjomam.

Artjoms: Pēc ilgās prombūtnes es nolēmu apsveikt Lidiju dzimšanas dienā. Es atradu veidu, kā ar viņu sazināties. Mana dzimšanas dienas dāvana viņai bija ielūgums uz Londonas atrakciju parku. No rīta es satiku viņu vilcienu stacijā, un mēs devāmies izklaidēties. Pavadot to dienu kopā, es ievēroju, cik viņa ir dzīvespriecīga. Dienu vēlāk viņa uzaicināja mani ekskursijā uz muzeju Meidstonā. Es ar prieku turp devos, un pēc muzeja apmeklējuma mēs devāmies uz parku,

kur Lidija runāja ar mani par garīgo prioritāšu nozīmīgumu. Vakarā šķiroties es pamanīju viņas uztraukumu un teicu viņai: „Viss būs labi!”

Lidija: Pēc satikšanās ar Artjomu Londonā, esot viņam blakus, es sajutu kaut ko jaunu. Man vajadzēja tikt skaidrībā ar šīm sajūtām un saprast tās. Kad pienāca brīdis teikt uz redzēšanas, es sapratu, ka tā var būt mūsu pēdējā tikšanās. Pirms dažām dienām es ar to būtu samierinājusies, taču tajā brīdī man bija vēlēšanās, kaut mēs varētu satikties arī turpmāk. Kopš tās dienas mēs sākām katru dienu sarakstīties un sazvanīties.

Artjoms: Divus mēnešus pēc mūsu pēdējās tikšanās es grasījos Lidiju bildināt un vēlējos atrast kādu neaizmirstamu vietu. Es zināju to vietu. Tas bija mājās, Daugavpilī. Tur ir kāda ļoti skaista vieta, kur atrodas skatu tornis. Es iztēlojos, kā nometīšos uz ceļa Lidijas priekšā priekšu galotņu un spoži mirdzošas Saules ieskaits, un viņa teiks: „Jā!”

Lidija: Es nojautu, ka Artjoms atbrauks atvaļinājumā ne tāpat vien, bet gan ar nolūku mani bildināt. Es nezināju detaļas, taču zināju galveno, ka pieņemšu bildinājumu, tāpēc ka Debesu Tēvs deva man apstiprinājumu, ka mans lēmums ir pareizs.

Satikušies mēs devāmies uz kaimiņu pilsētu, un, braucot garām norādei uz skatu torni, es nodomāju, cik brīnišķīgi būtu atpakaļceļā tur iegriezties. Prātā pazibēja doma: „Varbūt viņš mani tur bildinās, un tad es visiem stāstīšu, ka teicu „jā”

Lidija Spalvēna un Artjoms Jeremejevs ar savu meitiņu

septītajās debesis.” Pusdienu laikā mēs gremdējāmies atmiņās par savu 12 gadus ilgo draudzību un tad devāmies uz skatu torni. Kad uzkāpām tornī, manu sirdi aizgrāba mums apkārt esošais skaistums. Paskatījusies apkārt, es pēkšņi savā priekšā ieraudzīju Artjomu ar gredzenu rokā. Un es teicu — „jā”!

Artjoms: Visneaizmirstamākais mūsu kāzu brīdis bija ceremonija dzimtsarakstu nodaļā, kad mēs paudām savu pateicību vecākiem.

Lidija: Gatavojoties precībām, man ienāca prātā, ka šīs svinības būs kā liela liecība par Baznīcas patiesumu mūsu radniekiem, kas vēl nav šīs Baznīcas locekļi. Tā arī notika. Kārtojot dažādas formalitātes, man bija iespēja vairākkārt liecināt par mūžīgajām ģimenēm un stāstīt par citiem svarīgiem evaņģēlija principiem, saskaņā ar kuriem dzīvo Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi.

Pats galvenais notikums bija mūsu laulības aizzīmogošanas priekšraksts templī. Es gaidīju to brīdi vairāk par visu. Bija ļoti patīkami ieraudzīt man vistuvākos cilvēkus, kuri ieradās no tālienes, lai būtu kopā ar mums. Kopš brīža, kad es sāku saprast, kas ir templis un tempļa laulība, man kļuva skaidrs, ka es laulāšos pie tempļa altāra. Man pat negribējās satīkties ar pušiem, kas šī mērķa sasniegšanu padarīja apšaubāmu. Mani vecāki dalījās savā liecībā par to, kas izmainījās viņu attiecībās un kā nostiprinājās mūsu ģimene, pateicoties evaņģēlijam. Izvēloties dzīvesbiedru, man tas bija galvenais kritērijs, tāpēc ka tikai ar tādu cilvēku es varēšu noslēgt laulību uz laiku un visu mūžību. No sarunām ar Artjomu es sapratu, cik svarīgi tas ir

arī viņam, tāpēc ka viņš parūpējās par to, lai saņemtu tempļa rekomendāciju.

Artjoms: Es vienmēr vēlējos uzzināt un sajūst, kā tas ir, — aizzīmogot laulību Tā Kunga templī. Es nezināju, ko sagaidīt, taču ticēju, ka tas ir pareizais ceļš, — ceļš uz mūžīgās ģimenes izveidošanu. Priekšraksta izpildīšanas laikā mana sirds bija sajūtu pārpilna! Es sajūtu, cik stipri mūs mīl Dievs un kā Viņš vēlas, lai ģimenes būtu mūžīgas.

Es zinu: ja mēs nospraudsim sev tādu mērķi, Dievs noteikti mūs svētīs.

Lidija: Kamēr šis raksts tika gatavots publicēšanai, mūsu ģimenē ir notikušas pārmaiņas. Mēs tikām svētīti ar mūsu meitiņas Melisas piedzimšanu. Viņa piedzima laikā starp Artjoma dzimšanas dienu un mūsu laulības pirmo gadadienu. Tagad mums ir vēl lielāks stimuls saglabāt augstu garīguma līmeni, lai rādītu labu priekšzīmi mūsu meitai. ■

Informācijai

Viņā no atklāsmēm, kas pirms daudziem gadu desmitiem tika dota caur pravieti Džozefu Smitu, Tas Kungs atzīmēja: „... tainīgo dziesma ir lūgšana Man, un tā tiks atbildēta ar svētību uz viņu galvām” (M&D 25:12). Ar šo svētītajiem tika darīts zināms, ka garīgo dziesmu dziedāšana ir ne mazāk pacilājoša par patiesu lūgšanu un ka tiem, kas tās dzied, tās sniedz svētības.

Mūsdienās Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā ir daudz resursu, kas atvieglo garīgo dziesmu un bērnu dziesmu meklēšanu, klausīšanos un atskaņošanu. Turklāt tās ir pieejamas ne tikai drukātā veidā, bet arī ciparu formātā. Nesen ir izveidots ar īpašs pielikums „LDS Music/PDS mūzika” mobilajām ierīcēm ar Android vai iOS operētājsistēmu. Tajā ir resursi no Baznīcas dziesmu grāmatām, bērnu dziesmām, tajā skaitā vairākas papildus dziesmas.

Daudziem Baznīcas locekļiem šis pielikums ir pazīstams variantā, kas paredzēts galda datoriem, vai kā viens no pakalpojumiem oficiālajā Baznīcas portālā www.lds.org. Ar tā palīdzību var veikt garīgo dziesmu un citu dziesmu meklēšanu pēc to nosaukuma vai kārtas numura dziesmu grāmatā,

noklausīties to melodiju un redzēt ekrānā dziesmu notis un tekstu, un izcelt atbilstošo rindiņu atskaņošanas laikā.

Mobilajā pielikumā „LDS Music/PDS mūzika” ir pieejama līdzīga funkcionalitāte, turklāt nesen tur tika iekļauti mūzikas resursi šādās valodās: bulgāru, gruzīnu, latviešu, lietuviešu, krievu, ukraiņu un igauņu. Garīgās dziesmas no zaļās garīgo dziesmu grāmatas varēs atrast bulgāru, latviešu, lietuviešu, krievu un ukraiņu valodā. Gruzīnu, lietuviešu un igauņu valodā runājošajiem ir pieejamas bērnu dziesmas no „Bērnu dziesmu grāmatas”. Bērnu dziesmas no zaļās dziesmu grāmatas ir iekļautas mobilajā pielikumā latviešu, lietuviešu, krievu un ukraiņu valodā, un papildus bērnu dziesmas — bulgāru valodā.

Jebkurš mobilās ierīces lietotājs ar Android operētājsistēmu varēs lejupielādēt „LDS Music/PDS mūzika” pielikumu, noklikšķinot uz tālāk doto Google Play saiti: play.google.com/store/apps/details?id=org.lds.ldsmusic. Lai mobilo pielikumu lejupielādētu no App Store iOS platformām, noklikšķiniet uz šo saiti: itunes.apple.com/us/app/lds-music/id463553380?mt=8. Papildus mūzikas resursi citās valodās ir atrodami Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas Krievijas vietnē: www.lds.ru/tags/%D0%93%D0%B8%D0%BC%D0%BD%D1%8B. ■